

— Тя е най-нешастна, — каза жената. — Тя още първата вечерь трѣбва да е видѣла нѣщо ужасно, защото, безъ да ни забѣлѣжи, хукна отеднажъ около кѣщи и викаше съ такъвъ остъръ и ужасенъ писъкъ: змѣятъ! змѣятъ! . . . че скоро се измѣчи сама, сви се въ единъ жгълъ и продължаваше само да хленче. На утрото се изгуби нѣкъдѣ, послѣ домъкна камъни, глина и си зазида прозореца . . .

— Тя, види се, е видѣла нѣщо прѣзъ прозореца — каза тихо бащата.

— Разбира се, продължи майката. А опиташе ли се нѣкой отъ насъ да ѝ попрѣчи въ работата, тя пакъ надаваше такъвъ нетърпимъ викъ, че трѣбваше да я оставятъ да доизработи каквото е помислила. И оттогава си стои тя въ тъмната стаица, но дойде ли нощъ — тѣй разказва Уей-лангъ, защото азъ прѣстояхъ само една нощъ, повече не можахъ да изтърпя и на втората избѣгахъ — та дойде ли нощъ, захваща наново да лудува до утринята.

— Трѣбва да ни обикалятъ лисичитѣ таласъми . . . — каза замислено търговецътъ. — Утрѣ ще трѣбва да повикамъ попа, а за Чу-и ще трѣбва да се извика единъ лѣкаръ отъ града. Това ще ни отърве и отъ едната и отъ другата бѣда.

— А ти, тате, нали казваше че лисичитѣ таласъми не мислятъ лошо на хората, а само злитѣ? — се намѣси Тза-еръ, който слушаше съ пълно внимание.

— А дѣ да знаешъ, отговори бащата: — може да сж лошитѣ, или пѣкъ си смѣтатъ да ни прогонятъ отъ кѣщи, за да се намѣстятъ тѣ . . . Хайде, стига толкова брѣтвежъ: вече е срѣднощъ и трѣбва да се почива.